

Za hranou stolu

BPM

Až v tuhle Bergmanovskou chvíli vidíme se po letech.
Oba za hranou stolu, jako za nějakou bizardní barikádou.
S konví plnou jasmínovýho čaje, tiše
popíjíme.

A tebe prej zevnitř ocesali do větví.
Teď sedáš za piáno bíla jako stěnoví.
Do bytu ti fouká průvan,
a ty mu ještě nastavuješ prsa dokožán.
Z balkónu chytáš do vlasů slunce.
Máš suchý ruce.

Obtisklý zábradlí.
V levý dlani a v pravý svíráš vzrušení.
Ponevadž milenci ti nepřišli, ale tvůj klín,
je stále neschopný se přestat chvět.
Jen si to přiznej.

Byt máš tak strašně prázdněj,
oproti dřezu, oproti popelníku.
U stěny poházený desky jazzu,
pár knih, pár pornočasopisů.
A pár filmů s Woodem
pro subtiliní odlehčení.

Že by se i k tvému osudu přiblížil Zolův zabiják?
Nevím.

Komu se zavděčit, vidě?
Má krásko balancující na klávesách.
Na kterých stále někdo někde,
jako když se topí ve vlnách
hraje.

A mezitím my dva
stále popíjíme.

Je ti teprv něco přes dvacet
a už si unavená,
vlastně stejně jako já.
A spousta dalších co to tiše tají.
Stůl je nám krátkej.
Nemáš touhu dotknout se i mně?
Ne?!

Tak to ty střepy ve vočích
máme asi jenom z dlouhý chvíle.
Nechtěl jsem ty střepy,
ani ty louže z nich,
když spadaly nám pod kalich,
ze kterého vidáme už jen šibeniční písňě.
Nemusíš říkat vůbec nic.
Nemusíš říkat vůbec nic.
Nemusíš říkat vůbec nic.
Nemusíš říkat vůbec nic.